

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2621/23
27.3.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Олге Арсовић и Јасне Лозук, чланова већа, у парници тужиоца Фудбалског клуба “Партизан” са седиштем у Београду, Хумска 1, чији је пуномоћник адвокат Ана Станковић из Београда, Краља Милана 8, против туженог Фудбалског савеза Србије - Арбитражног суда, са седиштем у Београду, Теразије 35, чији је пуномоћник адвокат Вељко Грковић из Београда, Светогорска 24/3, ради поништаја арбитражне одлуке, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 524/21 од 22.02.2023. године, у седници већа одржаној дана 27.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 524/21 од 22.02.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ожалбеном пресудом првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца ФК “Партизан” са седиштем у Београду, којим је тражено да се поништи одлука туженог Фудбалског савеза Србије - Арбитражног суда број АС-35/2018 од 21.02.2019. године. Другим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 198.100,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против ове пресуде, тужилац је изјавио благовремену жалбу, побијајући пресуду у целисти из свих законских разлога. Тражио је опредељене трошкове другостепеног поступка.

Испитујући правилност пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП (Службени гласник РС” бр.72/11, бр.72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/20 и 10/23-др.закон), апелациони суд је оценио да је жалба неоснована.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју се жалбом туженог посебно указује јер првостепена пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за пресуђење који нису у супротности са садржином изведених доказа, изрека пресуде је јасна и непротивречна разлозима датим у образложењу, како у односу на чињеничне закључке, тако и примењене прописе.

Према утврђеном чињеничном стању, по тужби коју је непарничар АА дана 10.09.2018. године поднео Арбитражном суду Фудбалског савеза Србије против туженог ФК “Партизан”, дана 21.02.2019. године од стране тог суда донета је одлука АС 35/2018 којом се усваја тужбени захтев и обавезује тужени да тужиоцу исплати на име дуга износ од 6.400,00 евра са законском затезном каматом чија се стопа утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе ЕЦБ на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, према Закону о затезној камати почев од 10.09.2018. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и износ у висини од 62.795,42 евра са законском затезном каматом на овај износ, чија се стопа утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе ЕЦБ на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, према Закону о затезној камати почев од 20.12.2018. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, све у року од 15 дана, а тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове арбитражног поступка.

Позивајући се на одредбе чланова 48 став 1, 57, 58 став 2, 59 став 1 и 61 Закона о арбитражи, првостепени суд је закључио да, иако у арбитражном поступку нема двостепености, пошто арбитражне одлуке даном доношења коначно уређују спорни однос и изједначавају се са правноснажном одлуком суда, Закон о арбитражи допушта подношење тужбе за поништај арбитражне одлуке, која по својој правној природи представља ванредни правни лек без суспензивног дејства, из разлога експлицитно наведених у Закону о арбитражи, а одлука суда по таквој тужби која је конститутивне природе и за коју тужилац мора имати правни интерес, може се, за разлику од арбитражне одлуке, касније нападати редовним и ванредним правним средствима, као и свака друга судска одлука будући да је недвосмислено одређено да се на поступак по тужби за поништај арбитражне одлуке примењују одредбе ЗПП, а разлог за то је чињеница да су супротстављени интереси странака арбитражног, а касније и парничног поступка. Из тога следи да тужбу за поништај одлуке арбитражног суда подноси странка из арбитражног поступка незадовољна исходом тог поступка, против друге стране у арбитражном поступку, јер је та друга страна учесник материјално-правног односа на чија би права утицала одлука суда у случају да дође до поништаја спорне арбитражне одлуке. Стога, како се у конкретном случају примењују правила парничног поступка, а стварна легитимација у спору представља материјално-правни однос странке према предмету спора, пасивно легитимисан, односно лице на коме лежи

обавеза која би одговарала праву тужиоца, јесте непарничар АА који је као тужени поред овде тужиоца друга странка у арбитражном поступку, а то није тужени ФСС Арбитражни суд, ради чега је тужбени захтев одбијен.

Оваква одлука је правилна и законита и исту у потпуности прихвата Апелациони суд у Београду, а дате разлоге у свему прихвата и овај суд.

На правилно утврђено чињенично стање, неспорно међу странкама, првостепени суд је правилно применио материјално право, оцењујући да тужени није пасивно легитимисан по предметној тужби.

Наводима жалбе, тужилац безуспешно оправдава пасивну легитимацију Арбитражног суда, наводећи да је Законом о арбитражи, месна надлежност суда у спору ради поништаја арбитражне одлуке опредељена према месту арбитраже, те повлачећи паралелу са одредбом о општој месној надлежности према седишту туженог, прописаној чл. 39 став 1 ЗПП. Насупрот жалбеним наводима, норма која прописује месну надлежност према седишту арбитраже има своје другачије оправдање. Прво је то што одлука арбитражног суда, своје правно дејство изводи из споразума странака сходно чл. 9 Закона о арбитражи, којим странке поверавају арбитражном суду решавање својих спорних односа, а саставни део арбитражног споразума је и споразум о надлежности сходно чл. 27 истог закона. Њихов споразум о надлежности протеже се и на парнични поступак ради оспоравања односно поништаја одлуке арбитражног суда, сходно чл. 65 ЗПП. Друго је то што надлежност одређена према месту арбитраже, опредељује и примену меродавног права у смислу чл. 50 Закона о арбитражи.

Неосновано се такође жалбеним наводима оправдава пасивна легитимација Арбитражног суда, постављањем аналогije са управним спором, у ком је надлежност управног суда који одлучује о нападнутом управном акту, одређена према надлежности управног органа који је спровео управни поступак који претходи управном спору. Између управног спора и спора ради поништаја арбитражне одлуке, нема никакве аналогije, па тако ни по разлозима прописане месне надлежности. Ово због тога што је управни поступак једностраначки поступак, у ком странка пред управним органом остварује своја права која су установљена законом или подзаконским прописима, а у управном спору странка има право да затражи од суда контролу законитости рада органа управе. Арбитражна одлука са друге стране, јесте одлука донета ради разрешења спорног односа странака, којој претходи споразум странака да то разрешење повере одређеном арбитру, дакле овлашћење арбитражног суда је засновано на споразуму односно уговору странака, односно њиховој слободној вољи.

Неосновано се жалбом оспорава оцена првостепеног суда о правној природи одлуке по предметној тужби а наиме да је таква одлука конститутивне природе. Одлука суда у спору ради поништаја одлуке арбитражног суда јесте конститутивне природе, јер се истом мења правна ситуација која се није могла променити вољом субјекта и без садејства суда. Судском одлуком којом се поништава арбитражна одлука, та одлука губи своје правно дејство правноснажне судске одлуке из чл. 64 Закона о арбитражи, иако споразум о арбитражи и даље обавезује странке, док се друкчије не споразумеју, осим уколико је разлог поништаја ништавост споразума.

Из наведеног, будући да арбитражна одлука своју правну снагу црпи из споразума односно уговора странака, то је правилно закључио првостепени суд да су у спору ради поништаја такве одлуке, материјално правно легитимисане уговорне стране односно странке чији спор је разрешен одлуком арбитра. Уколико постоје разлози за поништај, онда се у парничном поступку пред судом, таква одлука може поништити, и правно дејство поништаја одлуке се односи на учеснике у арбитражи а не на сам суд, како је правилно нашао првостепени суд да је прописано Законом о арбитражи.

Како се ни осталим некоментарисаним наводима жалбе, није могла довести у сумњу правилност и озакоњитост ожалбене пресуде, те како је и одлука о трошковима садржана у другом ставу изреке ожалбене пресуде, заснована на правилној примени одредаба чл. 150 и 153 ЗПП, те Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксене тарифе Закона о судским таксама, применом чл. 390 и чл. 401 тачка 2 ЗПП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у првом ставу изреке.

Како тужилац није успео у другостепеном поступку, то је његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен, применом чл. 153 став 1 ЗПП.

Председник већа-судија
Иван Негић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић